

udstedt en Forordning, der vendte op og ned paa Begreberne i Landet. Hvad der var smaat, blev kaldt stort, og hvad der var skævt, kaldtes lige. En rank Ryg kaldtes en Pukkel, Kæmpen en Dværg. — I det forrykte Land lever vi den Dag idag!“

Efter en halv Snes Dages Ophold modtog Hofjægermesterinden et Telegram fra sin Mand, der var bleven syg og ønskede hende hjem. De to Søstre brød da op, skønt Baronessen klynkede lidt over at skulle forlade Rom uden at have opnaaet den Avdiens hos Paven, hvorefter hun hele Tiden havde fablet.

Afskeden med Per var for begge Damernes Vedkommende meget hjertelig. Hofjægermesterinden tog det Løfte af ham, at han engang vilde besøge hende og hendes Mand paa Kærsholm, hvor ogsaa Søsternen foreløbig vilde tage Ophold. Endnu fra Kupevinduet tilraabte Baronessen ham med Taarer i Øjnene og under Lømmetørklædeviften et „Paa Gensyn!“

Per maatte blive endnu nogen Tid i Rom af Hensyn til den Byste, som hans moderlige Velynderinde havde bestilt, og som han selv begyndte at interessere sig for. Forresten var han heller ikke utaalmodig efter at komme bort. Han befandt sig stadig ualmindelig vel her, og Beretningerne om det vedvarende kolde og fugtige Foraars nord for Alperne fristede ikke til Opbrud. Endelig sad der ham endnu i Kroppen nogen Angst for Ensomheden, — derfor søgte han ogsaa her i Rom bestandig Selskab.

Fra Ivan havde han iøvrigt modtaget Meddelelse om, at han skulde være forberedt paa at maatte afbryde sin Rejse, da hans Nærværelse hjemme muligvis kunde blive nødvendig for hans Sags